

Mgr. Vojtěch Kábrt, Ph.D. (* 1983)

Vanda Vaníčková

Červenokostelecká knihovna začala svou historii psát v první polovině 19. století. Aktuální název – Knihovna Břetislava Kafky Červený Kostelec – nese hrdě podle městského rodáka od roku 2016. Další muž významně promlouvá do jejího života od loňského roku, kdy se ředitelem stal Vojtěch Kábrt, historik, hudebník a učitel v jedné osobě.

Zadá-li neznalý vaše jméno do vyhledávače, vyskočí mnoho pestrých výsledků. Jak byste popsal, čemu se profesně věnujete?

Na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové jsem nejprve vystudoval učitelství pro 3. stupeň v oborech dějepis a hudební výchova. Poté ještě na filozofické fakultě doktorský program České a československé dějiny. Můj profesní zájem se tak dělí mezi dějiny a muziku. Baví mě především regionální historie, a pak dějiny naší země od poloviny 19. století. Od roku 2017 jsem redaktorem vlastivědného sborníku *Rodným krajem*. Aktivně se také věnuji hudební činnosti. Mám rád jak folklorní hudbu – hraji v kostelecké cimbálovce na housle, ale také klasiku či bigbít. Mimo to vedu na trutnovském gymnáziu studentský pěvecký sbor. Je vždy příjemné, když se nám po několikaměsíční dřině podaří nacvičit program, který se pak posluchačům líbí. Pro studenty, kteří např. nikdy do ZUŠ ani jiných hudebních kroužků nechodili, je to úplně nová zkušenost a velký zážitek.

Ve světě knihoven jste doma v Červeném Kostelci – jaký příběh za tím stojí?

Po více jak desetiletém působení na trutnovském gymnáziu jsem cítil, že bych si potřeboval od své učitelské praxe na chvíli odpočinout, získat nadhled a čerstvý vítr do plachet. V té době se objevila možnost ucházet se o uvolněné místo ředitele červenokostelecké knihovny. Řekl jsem si, že to zkusím, a dopadlo to úspěšně.

Co byste při ohlédnutí zpět označil jako svoji „úspěšnou misi“ v knihovně?

Za ty zhruba tři čtvrtě roku se nám toho v knihovně, troufám si říct, podařilo poměrně dost. Ale není to samozřejmě jen o mně. Vše, co se v knihovně děje, je výsledkem týmové práce. Od kolegyň získávám cenné náměty pro to, co bychom mohli podnikat. Zároveň si od nich cením i zpětné vazby, když se něco tolik nepovede, ale propříště si na to dáte již pozor. Mám-li být konkrétní, máme novou počítačovou síť, včetně wifi pro veřejnost, přešli jsme na katalog Tritius, máme nové webové stránky *knihovnack.cz* a se zřizovatelem jsme začali projednávat celkovou rekonstrukci interiéru knihovny. Ta však bude vzhledem k finanční náročnosti probíhat až v průběhu několika příštích let.

A naopak – co připravujete? Na co se mohou návštěvníci těšit?

Začali jsme ve velkém nakupovat audioknihy, které doposud ve fondu docela chyběly. Od loňského podzimu máme pro veřejnost otevřenu knihovni zahradu, kterou chceme během jara dovybavit lavičkami, aby si zde návštěvníci mohli v klidném a příjemném prostředí chvíli posedět a třeba si přečíst denní tisk nebo časopisy, kterých máme pestrou nabídku.

Promítá se do života knihovny váš vědecký zájem o historii?

Samozřejmě že promítá. Je to patrné i na zaměření některých přednášek a programů pro veřejnost. Velmi si cením úspěšně navázané spolupráce s UHK, konkrétně s Historickým ústavem. Jejich pedagogové u nás měli sérii přednášek na téma regionálních dějin. Těší mě, že od září se prakticky každý týden v knihovně uskutečnila alespoň jedna zajímavá beseda.

Obecně platí, že se stále považuji, i přes ředitelskou úlohu, duchem za kantora. Z toho pramenící snaha dalším lidem předávat poznatky a informace je silná a motivuje mě k tomu, abychom návštěvníkům nabízeli kvalitní program.

Zkusme nyní vaše zalíbení v historii promítnout do tohoto článku. Jaký titul s historickým námětem byste čtenářům doporučil?

Je jich spousta. Za pozornost stojí jistě nedávno vyšla kniha *Jan Žižka* od Petra Čorneje, z meziválečných československých dějin doporučuji publikaci Igora Lukeše *Československo mezi Stalinem a Hitlerem*. Rád čtu i dokumentární povídky Miloše Doležala.

Obecně převažují knihovnice nad knihovníky. Vnímáte to?

Je to dáno určitě tím, že k práci musíte mít vztah, v tomto případě vztah ke knihám. Ženy čtou více, čtenářská skupina „muži 25 až 50“ je v naší knihovně ve srovnání se ženami výrazně slabší. A pro muže zároveň není příliš motivující, že práce knihovníků není kdovíjak štědře honorována.

Čím byste nalákal více kolegů – mužů – do knihovnických řad?

Slovo lákat bych asi nepoužil. Je to totiž stejné jako u všech profesí: buď vás práce baví, a pak jste ochotní akceptovat i méně populární věci s profesí spojené, nebo ne.

Kontakt na autorku: vandaV@seznam.cz